

CALIU

Lleida 6 d'Abril de 1931

Redacció i Administració: Lliga Catòlica, Plaça Sant Joan, 20

PREU 10 CÈNTIMS

Nostra significació Candidatura d'Ordre Social

Després de més de set anys d'imposada inactuació política, és cridat de nou el poble a l'exercici del més preuat dels drets de ciutadania: el d'eleger els representants de la Ciutat. Sempre ha estat noble funció, però difícil: transcendent la de designar els governants del Municipi, perquè és aquest el nucli social de caràcter públic que més viu sent el ciutadà. Sempre ha estat funció d'alta responsabilitat aquesta de cercar les mans que han de modelar la Ciutat nova, lligant-la amb el passat, seguint n'obstant el ritme del present. Mai, però, la responsabilitat del moment s'ha imposat a la consciència pública, amb tanta força de reflexió, com en aquesta crisi fonamental de transformació que vivim, que no sols, per tant, localitza el problema de la funció ciutadana, sinó que l'enlaira i transporta a plans doctrinals que ha d'estimar decisius per a la Societat i per a la Pàtria, tot esperit altruista.

El trasbals consegüent a la compressió espiritual de set anys de dictadura, la intervenció súbita en la vida pública, de joves promocions que no han viscut conscientment cap regiment de llibertat, l'onada perturbadora d'un materialista sentit, la violència que escampà pel Món la guerra gran i encara perdura, menaçant amb estralls irreparables nostra preuada civilització, tot ha contribuït a crear aquesta confusió lamentable en que es desenvolupa la política del nostre País, emboirant la visió fins de molts que per tradició i temperament creiem que no podien ser enduits per la ventada. La renovació incessant pels camins de superació que la llei del progrés imposa, es troba en un moment ben crític de lluita entre dos processos: el de evolució i el de revolució, el del dret i el de la violència, el catastròfic i el normal. Nostra significació en la present lluita ve determinada per una franca i resolta adhesió als procediments normals de dret, evolutius. Homes i agrupacions de diferents matisos i procedència, ens hem aplegat sota aquest ample principi de defensa de l'Ordre Social, de respecte a la llibertat i a la propietat, a la autoritat i a la Religió; cal donar-se compte de tot el que perilla per a sentir pregonament la responsabilitat de nostra actuació en aquests moments. Està el nostre País en els inis del desenvolupament de la seva riquesa agrícola; està nostra ciutat en el període crític de la seva creixença; nostre comerç i nostra indústria, en treballosa ascensió cap a una pròspera plenitud que molts altres pobles ja de temps han assolit. Un trasbals, una desviació fantasiosa cap a solucions utòpiques, seria funestíssima per a el nostre pervindre. Es doncs un sagrat deure, per amor a la Ciutat, el que ens imposa la resolta actuació a que cridem al poble de Lleida, demanant-li que en les eleccions municipals del vinent diumenge, dia 12, voti els nostres candidats, representants i defensors, dins la Corporació Municipal, d'aquests principis que entenem guardadors del nostre passat, únics possibles en el present i preparadors, segurs i fermes d'una Ciutat sana, d'una Ciutat pròspera, d'una Ciutat culta, digna de les seves glòries catalanes tradicions.

Avui a les vuit del vespre seran presentats els candidats de l'Agrupació d'«Ordre Social» al local de la Lliga Catòlica.

Joan Duch Salisi

Comerciant

Josep Galcerà Peguera

Procurador

Florenci Galcerà Utgés

Comerciant

Julià Plana Roca

Advocat

Joan Recasens Ros

Industrial

Maties Pinell Pallasó

Comerciant

Domènec Sala Rexach

Advocat

Marius Sol Mestre

Corredor de Comerç

Joan Ballespi Mor

Comerciant

Joan Morell Queralt

Electricista

Lluís Qui Cortecans

Comerciant

Joan Agelet Rosich

Industrial

Lluís Besa Cantarell

Comptable

Josep Maria Dalmau Benet

Industrial

Lisard Portal Farré

Comerciant

Felip Solé Olivé

Professor

Francesc Ferrer Palaus

Comerciant

Joan Llavaneras Borràs

Pagés

Ramon Sanvicens Gil

Metge

Antoni Solé Massot

Mestre d'obres

Josep Suñé Llobet

Comerciant

DISTRICTE PRIMER

DISTRICTE SEGON

DISTRICTE TERCER

DISTRICTE QUART

DISTRICTE QUINT

DEU VOS GUARD

Nostra salutació cordial, casolana, sincera vol comprendre a tota l'opinió lleidatana, a la que ens dirigim al vindre al món periodístic, amb motiu de la present campanya electoral. S'és dit, doncs, la nostra raó d'ésser, que no exclou empro els desitjos i esforços d'una longivitat i activitats al servei de l'ordre, que faran possibles el ressó que procurarem trobar en l'opinió, avivant el caliu tal volta un poc esmortuït i que, com servidors lleials d'un resurgir necessari i avant-guardistas en la reacció del nostre poble, volem oposar a tot lo que signifiqui ensorrament i disbauxa.

Si més no, procurarem per nostra banda no regatejar l'esforç que calgui convençuts de que la nostra iniciació en el compliment dels deures ciutadans, ha de trobar i segurament trobarà resposta encoratjadora en la consciència i en l'actuar dels bons lleidatans, logrant fer sortir de les urnes un bon nombre de persones capacitades que, honorant l'antiga Paheria, converteixin la Casa de la Ciutat nostrada en espill de sana administració i model de Consell que ens assegurí un guiatge cada dia més esplendent. I hom restarà content i tranquil amb bona memòria de la nostra tasca.

Entra en nostres plans, agermanar lo festiu amb lo seriós, lo reposat i fins calmós, amb lo més radical i agut i lo moral i caritatiu amb el clamoreig irat que esperoni i faci retrunyir, l'espai de Lleida, al donar a conèixer els mals a corretgir, les deficiències a atendre i fins els plans i intencions que amb antecedents coneguts calgui destorbar, apartant dels ulls del po-

ble la terenyina daurada qui li amaga la veritat i la fa veure visions. Visions d'idees anarquitzants repudiades no solsament per la moral cristiana, sinó també pel més elemental sentit de decorum individual i col·lectiu i que fa esborronar i envergonyeix s'utilitzin encar que amb ambició sense fré, com banderí d'enrolament, panacea de rendició, curalo todo... enlluernadors tòpics que, encar que ens dól, hem de afirmar categòricament fins una part d'opinió justament orgullosa de vetllar per la defensa de l'ordre i dels principis bàsics de la societat, s'es quasi convençuda i sinó encaboriada com si l'arrosegúés onada purificadora de mals que agreugen lleugeresses i procacitats.

Mes, no cal ens posem tètrics, doncs així com quan esclata una epidèmia o una gran desgràcia pública, els ciutadans de qualsevol condició uneixen els seus esforços, lluitant per allunyar el mal, barrant-li el pss, estem segurs de trobar la reacció adequada contra aquesta verola negra de disolució el primer sintoma decadent de la qual, per lo que a Lleida toca, ha d'ésser el resultat de les properes eleccions municipals.

Ens anomenem, doncs, paladins de la bona causa i plens de sana intenció, amb optimisme sincer, sense caretà, avivant el caliu ben disposat que sempre ha sigut condició característica i ben afalagadora dels homes de nostra terra, disposats a tirar la primera pedra, després de la més coral salutació, desde la Plaça cridem al poble dient-li ¡alerta! ¡a les urnes!

MEDITACIONS

Per a qui dec votar

Sense extrimències, sense exclusivismes, amb respecte a les idees dels altres, jo necesito votar una candidatura d'ordre. Per què?

Perquè si be jo vull respectar les idees de tothom, jo necesito també que les meves siguin respectades. I els meus principis religiosos, que els tinc, m'exigeixen buscar com a representants del poble, gent que em permetin, en tot moment, exposar sense coaccions la meva pensa; gent que no sentin com a conclusió absurda, que l'home catòlic precisa desaparèixer.

I com sigui que en els moments d'ordre m'ha estat permesa tota manifestació dels meus íntims sentiments religiosos, i en tot moment de revolta he tingut que contemplar un atac indegut a les institucions catòliques, he de meditar a qui tinc de votar, si a aquells que m'han tolerat i admès les meves creències, o a aquells altres que han procurat escarnir-les sempre que se'ls ha presentat ocasió.

Si és principi inconcús del sistema bolxevic, la creació d'homes sense Déu, si la Rússia soviètica és teatre on ha estat representada la més formidable tragèdia contra la religió, hom que es conceptuï religiós, mai podrà votar una candidatura d'esquerra.

Escolta la resposta, però, jo, com tothom qui mediti amb serenitat la realitat dels fets, convindria amb la poca consistència d'una promesa.

Perquè si la contestació es concreta a sostenir que la revolta no ens portarà a la negació dels principis religiosos, examinem quins arguments els fets ens donen, per a la demostració de lo que afirmen.

Jo no tinc més record que de la revolució de l'any nou fins avui. D'abans, tinc testimonis indubtables, afirmacions de gent que mai han volgut enganyar-me, però en tinc prou amb lo meu record per a esfareir-me.

I quant la revolta del nou, llueixen encara les flames de les grans fogates originades per les es-

glèsies i els convents, que els revolucionaris feren blanc dels seus crims.

No s'objecti que avui fóra un altra l'actitud de la revolució. No és pas tat lluny el moviment de desembre darrer, i ell fou precisament inspirat per aquells que avui ens prometen la felicitat amb determinats canvis.

I en el moviment no hi faltà la crema d'esglèsies. Gijón mateix fou marc d'una tragèdia, i la conclusió és evident; o aquell moviment l'inspiraven els comunistes i per això la Casa de Déu fou flagelada pels revolucionaris, en qual cas si el comunisme porta per a lema la creació d'homes sense Déu ja esta dit tot, o bé aquell moviment era dirigit per aquests altres perturbadors que ens prometen un respecte a les nostres creències, en quin cas els seus fets desmenteixen les seves paraules, al convertir en flames les esglèsies que els homes han aixecat per a respectar i venerar a Déu.

UN ELECTOR.

Unió Lleidatana

S'ha constituït a Lleida, una nova agrupació, amb el nom d'«Unió Lleidatana», per a actuar públicament, a base de treball i estudi, en favor de Lleida i les seves contrades, dins de l'ideal pairal, cristallitzant així les idees soltes de nombrosos elements de la nostra ciutat, i recollint a més, una munió de gent jove disposada a treballar amb entusiasme per les coses nostrades.

En aquesta agrupació, que tot just nascuda, compta ja, amb molts adherits de totes les classes socials i en la que abunden gent especialitzada en les diferents branques de la ciència, economia, indústria i comerç, hi cap tothom, puix té fisonomia pròpia i no és afiliada a cap partit polític.

Como entendemos la libertad

Hemos estimado siempre como principio inconcuso, la necesidad de un mútuo respeto de las ideas en forma que si queremos que no se limite nuestro pensamiento, tampoco debemos poner cortapisas a las opiniones de otros.

Pero lo que jamás hemos creído admisible, es que mientras uno tenga obligación de tolerar la opinión del vecino, en cambio éste pueda protestar, y hasta insultar y agredir si no coincidimos con lo que él sostiene.

Significa todo ello, la impropiedad de la actitud de los enemigos del orden, que porque estén disconformes con determinadas instituciones o significadas personalidades, no por ello tienen derecho a perturbar la tranquilidad de los ciudadanos que lo único que ansian y desean es que reine la paz entre hermanos y por todos se ponga el máximo esfuerzo para llegar a una excelente administración, rigiendo nuestra patria con leyes justas y sabias.

Bajo ningún concepto es tolerable, el espectáculo constante de las multitudes agrediendo a la fuerza armada, para entablar luego una batalla campal de la que muchas veces es víctima un pacífico transeúnte que no había cometido más delito que el de tener imperiosa necesidad de pasar por allí para ir a su cotidiano trabajo y ganar el sustento suyo y el de sus hijos.

Lo procedente, es que si es cierto que existe esa gran masa revolucionaria, se demuestre con medios lícitos, y puesto que para ello el Gobierno da medios mediante la convocatoria de elecciones, la actitud de agresión constante sólo demuestra que no es precisamente un cambio de régimen lo que se pretende, sino una transfiguración social por medios violentos, con desaparición de los principios básicos que inspiran la actual sociedad.

Lo que se quiere, es mantener un estado de inquietud para retener a las gentes timoratas en sus casas, y de esa forma, solo lanzados a las calles los revolucionarios, solo chillando los que tienen por misión una constante agresión a la fuerza pública y el mantenimiento del desorden, parezca que en efecto son más los protestantes.

Y es preciso demostrarles que no. Es preciso demostrarles su error, y que por el contrario lo que la mayoría del país quiere es que vayan a las Corporaciones públicas, ciudadanos cuya misión sea estudiar serenamente las cuestiones, para, al amparo de las mayorías que llevan tras sí, porque con sus sufragios han logrado las actas, mantener lo que sea preciso mantener, pero transfigurar lo que las necesidades demanden.

Como? Con una defensa enérgica y valiente de sus convicciones, pero también con un respeto máximo a las del adversario, de forma y modo que, en todo instante, exista la plena libertad para todos, sin absurdas cortapisas legales, pero también sin las monstruosas coacciones de los revolucionarios.

Así entendemos la libertad. Y porque así la entendemos, precisa, es imperioso, que votemos en favor de quienes quieren escuchar nuestras aspiraciones, pero no a quienes imponernos sus teorías con el terror. Por ello votaremos por la candidatura de orden.

El bon elector no espera a darrera hora per a enterar-se d'on té el vot.

Copiem de «La Veu de Catalunya»

POLEMICA

La situació vista per Unamuno

Don Miquel de Unamuno ha anat a Madrid. Aquest viatge ha posat per unes hores la figura de l'ex-rector de Salamanca al primer rengle de l'actualitat. Unamuno és un home que no s'està de res i fa uns quants anys que parla i escriu amb una terrible causticitat. Seguint la seva vella tàctica de tirar al dret contra tot i tothom—«Contra esto y aquello...» s'anomena un dels seus llibres d'assaig més representatius.— Unamuno es dedica avui a dir uns enormes penjaments dels monàrquics en públic i uns formidables penjaments dels republicans en privat.

M'acaben de comunicar, per conducte seguríssim, una de les anècdotes millors del seu darrer viatge a Madrid. Parlant de la situació política i del que s'hauria de fer, deia Unamuno amb aquella seva basca duresa proverbial:

—«Hay que ir a las Constituyentes. Y el Rey, mientras se consulta al pueblo, ha de marchar. Lo mejor es que se vaya a la Argentina. Hace años que se lo piden y será recibido de una manera triunfal. Hay que hacer coincidir el resultado de las elecciones con la estancia del Rey en el Plata. Si las nuevas Cortes resultan monárquicas, no habrá pasado nada y podrán acumularse sobre la persona del Monarca las ovaciones de Buenos Aires y el griterío dinástico peninsular».

Després d'una petita pausa, Unamuno segueix la seva exposició de la segona part de les possibilitats:

—«Podría suceder, sin embargo—diu—, que las Cortes tuvieran mayoría republicana. En este caso hay que proclamar la República y dar curso a la voluntad popular. El Rey, ante este hecho consumado, no debe de hacer más que una cosa y es continuar el viaje. De la Argentina debe pasar a Chile. De Chile al Perú, y del Perú pasar a visitar las Repúblicas de Centro-América. Es decir: lo que debe de hacer el Rey es ganar un poco de tiempo, porque yo calculo que cuando llegue a la altura, pongamos de Panamá, estará hecha la República un tal campo de Agramante que el Rey podrá volver a España como un rey deseado, sin ninguna dificultad...»

Diu que Unamuno posa una virolla al seu projecte, dedicada a la «majaderia republicana», que constitueix una roda de focs artificials d'una causticitat delirant. Ens abstenim de reportar-ne detalls per respecte als dies sants.

El que no podem estar-nos de dir, perquè és veritat, és que el projecte de Unamuno ha tingut a Madrid un èxit extraordinari, i que la gent comenta la iniciativa i en fa notar, donats els símptomes actuals, la versemblança colpidora. És absolutament evident que no podem entusiasmar-nos amb res que tingui relació amb el passat. Ningú del món tampoc no ens podria fer comprendre que el present ens satisfà. Però hem de reconèixer que les coses i els homes que pretenen tenir una dimensió de futur encara ens satisfan menys que el passat. La qualitat d'un esdevenidor determinat pot ésser judicada i prevista per la qualitat de les forces i dels homes que l'han d'integrar. Hi ha, certament, imponderables, però no pot fer-se dependre l'activitat de un nucli social en plena prosperitat de l'aparició d'imponderables incerts i només suposats.

Els símptomes d'aquets últims dies han estat desgraciats: els articles d'Ortega i Gasset, les conferències lamentables de Bergamín sobre l'estabilització, el telegrama de Don Niceto a la Banca Morgan, la querella que ha de presentar el futur president de la República, Sánchez Roman, contra Ventosa; l'afer dels estudiants, el cúmul enorme d'elements purament negatius que les esquerres manipulen en aquestes eleccions municipals, l'espectacle que donen de descomposició interna, l'absència de tot pla de conjunt, les puerils i permanents ganes d'allò que a Madrid en diuen irònicament «programear», la

manca d'homes de prestigi... fan que l'opinió miri cada vegada amb ulls més escèptics el panorama purament messiànic que el present, amb pretensions d'ésser futur, li posa davant. És perquè a la superfície hi ha tot això—la qual cosa dona, sigui dit tot passant, una idea del que hi deu haver al fons—que la gent, l'opinió, cerca altres camins menys simplistes, més reals. S'ha d'anar a la legalitat. S'hi ha d'anar, però, sense sacrificar la realitat a la teoria, sense proposar-se fer pagar sobre la pell de la gent el cost de la imposició de la utopia ideal. «Right or wrong, my country!»—diu el primer aforisme de la política anglesa. És un aforisme d'una utilitat universal!

JOSEP PLA.

Comentarios

Derechas e izquierdas están conformes en que la próxima lucha electoral presenta caracteres especiales de extraordinaria importancia.

Los republicanos afirman que ello se debe a que en las elecciones municipales se decidirá el pleito planteado entre Monarquía y República.

Nosotros opinamos que el pleito a resolver es otro.

En primer lugar porque el problema de la forma de gobierno no es el más grave de los que España tiene actualmente planteados: por otra parte Monarquía y República en sí no significan nada; depende de cómo sean una y otra forma de gobierno.

Hay republicanos admirables y monárquicos odiosos y al revés.

En cambio lo que si puede establecer una profunda reparación entre los elementos que se aprestan a la lucha, es el medio que cada uno de ellos preconiza para conseguir el ideal que persiguen.

Y en esto no hay duda: los republicanos—especialmente los que en nuestra Ciudad se han unido para la lucha—afirman que la República que ha de salvar a España, ha de imponerse por la revolución.

Nosotros en cambio, los elementos que con el mayor entusiasmo apoyamos la candidatura de «Orden Social» creemos que la revolución jamás puede ser, en las actuales circunstancias, un medio apropiado y práctico para encauzar y estructurar de nuevo la vida del Estado Español, destrozada por la Dictadura de Primo de Rivera.

Y bastaría para ello analizar sucintamente la mayor parte de las revoluciones, especialmente las del siglo actual, motivadas todas por estados graves de los respectivos Estados, en ninguna de ellas triunfaron los elementos que les dieron vida y las alentaron.

¿Han pensado los Sres. dirigentes de los partidos republicanos de nuestra Ciudad, quienes serían los árbitros de los destinos en el caso de triunfar una revolución?

Comentaremos en días sucesivos el conato de revolución del pasado mes de diciembre, en la parte que afecta a Lérida, y seguramente encontraremos argumentos abundantes en favor de nuestra opinión.

Acudiu a les oficines electorals i us resoldran els dubtes que tingueu.

Escalibades

Reflexions d'En Pep

Es ben cert que no es pot dir «d'aquesta aigua no beuré». Dels fervors, a l'Acadèmia Mariana, a Joventut... De Joventut amb D. Lacandro... Ara de D. Lacandro a Joventut. Després... Aturat pensament que potser acabaria a una sagristia.

Que n'hi ha de barbers!

Durant els dies de la revolució, en aquells moments en que certa gent anava per cafès i bars proclamant la República de 1931, un conspícu de la revolució, barber per més senyes, rebé i serví acuradament com ell sap fer, a un seu client, a qui, en preguntar-li com éssent en dies de prova no es trobava al carrer, contestà: «Ja veurà, D. Pepito, trevallem a porta tancada i així quedem bé amb tot-hom».

Gent d'altura

Cambó, el dia que fracassí: «Hagués seguit les orientacions d'En Bergós...!»

Dos botons comunistes

Pero vos, estimat Godàs, com, tan ben menjat, vestit, mimat, amb un amor únic, una prebenda dictatorial... prediqueu aqueixes doctrines? Oh bé, amic, entenem-nos; quan aquelles doctrines siguin seguides per tot-hom, podrem parlar de renunciacions...

Escolteu, *castigador* Peremarch i també vos terrible bon-jan Victor Colomé: Té d'ésser curiosíssim experimentar en la explotació agrícola que dirigiu com a camarades d'alguna cèl·lula, soviètic o cooperativa comunista, el sistema marxista que tan enteneu i defenseu. I quin honor per a Vallmanya ser la primera explotació que segueix aquell sistema, no es cert?—Home, veureu, no és pas això. Nosaltres explotem la finca per compte nostre.—Ja, voleu dir per a guanyar algun dret que augmenti el vostre cabal... Ecco.

Conte alemany

Entre Ottobergós i Fritzstadella:

Escolteu Otto.—

Digueu Fritz.—

—A veure si em sabeu contestar amb la major discreció si coneixeu un que durant la Dictadura, anava cada dia al govern civil i a un altre que s'adheria a aquella política com i quan podia.

—Otto...!

—Fritz...!

—No més ens havem entés nosaltres, eh Otto?

—No més, Fritz!

—Si ho sabés el Kaiser!

—Oh, riuria molt!

L'heroi de Prats de Molló

L'altíssim ex-diputat ploraner i valent heroi en la lluita de Prats, demés de aliar-se amb els comunistes viatja en primera i té un latifundi immens. Sana democràcia i res més.

Tolerància

L'altre dia al repassar a Joventut Republicana els noms del cens electoral, arribaren al d'un amic nostre.

Un seu parent, polític vell i passat, que sols conserva la «ràbia» dels seus bons temps, digué: «a aquest deixeu-lo, és cosa perduda... fins ha arribat a fer exercicis.

Es aquesta la tolerància religiosa dels d'esquerra?

Ja en parlarem d'això.

La proclama de les esquerres lleidatanes

Qui hagi llegit el manifest de les esquerres lleidatanes publicat en «La Jornada» amb motiu de la presentació de llurs candidats per les properes eleccions municipals, haurà pogut apreciar dins de l'abundant i enlluernadora retòrica, un programa gens radical, gens avençat, gens esferidor; es pot ben dir, que segurament podria ésser suscrit per tots nosaltres, inclús per aquells de més extrema dreta.

I si és així: Per què l'han plasmat en aquesta forma? Quina és la diferència entre els seus propòsits polítics i els nostres?

Observant bé els fets i les dites, la cosa, no obstant, es presenta clara; les preguntes poden ésser respostes perfectament: Les esquerres acudeixen al tòpic de voler presentar-se com posseïdores d'un esperit conservador, com una agrupació aimant de l'ordre, per a inspirar confiança a n'aquells dels nostres elements que són per llur psicologia quèlcom indiferents o be es deixen portar per un excès de bona fe i poder d'aquesta forma endur-se'n els seus vots, mentres que la nostra coalició sense espantar-se d'arribar, inclús més enllà d'on poden portar els principis, al·ludits, o no els creiem en la seva retòrica o els suposem excessivament descentrats i fins incautes.

Ací està la diferència entre ells i nosaltres. Volem aconseguir els mateixos fins que preconitzen dins d'un moviment cívic, evolutiu i democràtic però sense escudar-nos en el mot ideològic i respectable de Republica, per a poder acudir a revolucions i a enganys de bona o mala fe, que a la fi, de triomfar, produirien una onada de intensitat i amplada tal, que no es deturaria allí on volguessin els senyors Alcalà Zamora, Bofill i Matas..... i els seus admiradors de la ciutat del Segre.

No tenim confiança desmesurada ni en la Monarquia ni en la República per lo que son en sí mateix aquestes institucions. Entenem, que les solucions estan en la valor cívica del poble i de llurs governants, tan fàcil aquella d'obtindres dins d'un règim republicà com dins d'un règim monàrquic; l'important és aconseguir un règim democràtic, de llibertat ben entesa, de patriotisme, i això hi ha que desenganyar-se, està en l'ànim

de tots assolir-ho i es pot obtindre sense canvis sobtats i perillosos i amb ell encarrilar totes les aspiracions polítiques.

Per això mateix, per la forma bonica, en què presenten llurs propòsits les esquerres, apropant-los aparentment als nostres, ens fa sospitar que tracten, no aquestos nous republicans d'última hora, nascuts la majoria d'ells de REAL ORDEN sinó els veritables esquerrans, de dorar la pildora per saltar més fàcilment la primera valla que se'ls presenta actualment, en forma de monarquia. Ja veuríem com seguidament d'obtindre son règim salvador s'acararien amb una altra trinxera: la del clero; després amb la reorganització de l'exèrcit, amb l'excusa de que els militars, de comandant cap a dalt els creuen elements gastats, concomitants amb la monarquia i la dictadura etz., mentres que de capità cap avall hi figuraven, els elements de vàlua per la seva joventut, esperit, etz. i després finalment veuríem com acabaven amb la propietat i amb la civilització actual per a obtindre com a resultat final un complet caos. Proves d'aquests vaticinis, millors dit, d'aquests descobriments tan evidents, els tenim en els aldarulls de tot aquest període actual on sempre acaben flamejant l'ensenya roja, amb el desenfré de la munió de gent que fa d'instrument, i per a no anar mes lluny en tenim un altre, en l'article publicat en «La Jornada» amb el títol de «Llibertat i tirania», el mateix dia en que presentaven el manifest que comentem, ben significatiu, malgrat la nota de redacció declarant no se'n fan responsables... però publicant-lo.

No hi caben tampoc, aquells paranys que ens presenten per a que els veritables demòcrates, liberals o en definitiva per a que, a qui no ens espanta anar allí on sigui amb tal que precedeixi un estudi, una discussió serena, i s'adopti un procediment evolutiu i racional, ens afiliem a les seves organitzacions per a contrarrestar amb les nostres veus els extremismes ¡Desgraciats d'aquells que en facin cas! ¡Recordeu-vos del que va passar a Rússia! El primer que farien seria donar una puntada a aquestes incautes.

Cal, per tant, tindre atenció i precaució.

Cal consultar les llistes electorals i veure on teniu el vot.

La Processó del Divendres Sant

Igualment que l'any passat, s'ha celebrat el Divendres Sant, amb tota esplendor, la processó de l'Enterró, organitzada per la Congregació de la Sang, passejant per la ciutat nostrada, tots els sants o imatges, que per la seva propietat i sentiment, imposen de per si, una noble veneració i respecte; en especial el meravellós pas de la Verge de la Soledat.

Al pas de les imatges, tothom es descubria, molts s'agenollaven; uns per devoció, altres per respecte, altres per educació... però, aquesta regla, tingué una excepció ben eloqüent al passar per davant de Joventut Republicana. Allí els espectadors, miraren i no feren res més... Es coneix que tenien ganes de tindre el cap, encara més calent.

Mes amunt, en la Rambla de Ferran, un candidat a concejal de les esquerres lleidatanes, que ho és pel primer districte, es creuà amb la processó i al passar per davant del tabernacle de la Mare de Déu, feu el mateix.

Es coneix que aquests elements, posen en pràctica, el principi acceptat de respecte a les idees religioses. Si això fan ara, que els convé estar aglutinats i fer el mans corder, què farien després quan ja no els interessés? Quin paper farien, llavors, els catòlics que els fan el joc?

Com comencem a riure de sa innocència!

La nostra candidatura significa la defensa de l'ordre i de la pau social.

IMPRENTA SOL PLACA DEL PINTOR MORERA - LEIDA

Informació electoral

Us facilitarà el compliment del vostre deure electoral l'omplir aquest **Butlletí** que demà us serà retornat.

Nom i cognoms .....

Domicili actual .....

Idem de l'any 1924 .....

Oficina electoral de la coalició de dretes **LLIGA CATOLICA**, Plassa de Sant Joan, núm. 20.

En aquest local i en els de «Joventut Catòlica» (Blondel H) i «Círcol Tradicionalista» (Perxes de Dalt, 6) es facilitaràn els detalls que interessin als electors, de 7 a 9 del vespre, tots els dies.

Información electoral

Le facilitarà el cumplimiento de su deber electoral el llenar este **Boletín** que mañana le será devuelto.

Nombre y apellidos .....

Domicilio actual .....

Idem de 1924 .....

Oficina electoral de la coalición de derechas, **LIGA CATOLICA**, Plaza San Juan, núm. 20.

En este local y en los de «Juventud Católica» (Blondel H) y «Círculo Tradicionalista» (Pórticos Altos 6) se facilitaràn los detalles que interesan a los electores, de 7 a 9 de las tardes.